

Skladatel lidových písní Jaromír Hejl

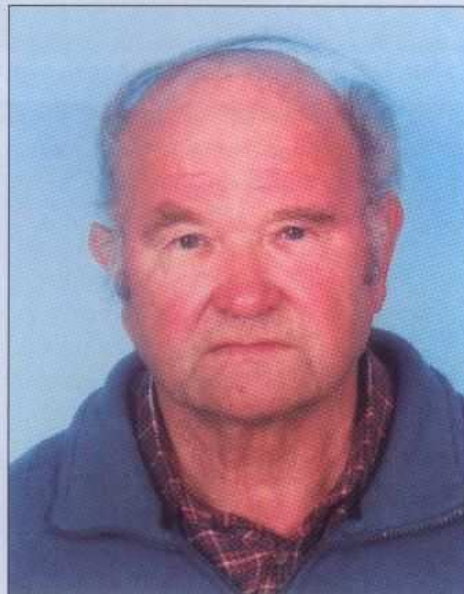
Ve Velkých Pavlovicích už několik let existuje a zdárně se rozvíjí Presúzní sbor. Mezi jeho opory a zároveň i pěveckou praxí nejzkušenější členy patří Jaromír Hejl (13. 2. 1932, Velké Pavlovice).

Když jsem v roce 1958 nastoupil do Drubežářských závodů ve Velkých Pavlovicích, pracoval zde J. Hejl již nějakých 6 let, a to jako údržbář - strojní zámečnick, později pak coby soustružník a svářeč. Je též autorem řady zlepšovacích návrhů, ale také vynálezů, které byly patentovány a posléze rozšířeny do celého tehdejšího Československa. V Drubežářských závodech strávil v podstatě celý život a pomáhal tu s opravami strojního zařízení i v důchodu. Od třiceti let mu byl handicapem velmi slabý zrak, často poznával lidi jenom po hlase. Situace se naštěstí radikálně změnila po roce 1990, kdy se naskytla možnost nechat si oči operovat laserem. Operace se povedla a on často tvrdil, že se snad znovu narodil, protože vidí i bez brýlí.

Jarova celoživotní nesmírná láska měla ale kořeny mimo zaměstnání. Byl a je to zpěv a skládání písní s folklorními náměty. Disponoval krásným vysokým tenorem, který byl velmi podobný hlasu lidového zpěváka Jožky Severina z Tvrdonic, jehož písně si velice oblíbil.

Velkým svátkem jsou dosud pro Jaromíra Hejla hody v Pavlovicích a v okolí, kam dříve rád jezdil a s téměř posvátnou úctou poslouchal produkci dechových kapel a zpěvy chasy pod májů.

O Jarově lásce k moravským písničkám konečně ví své mnoho jeho kamarádů, mezi nimi též Vašek Veverka, kolega z Presúzního sboru: „Jara měl velice rád a zpíval hodně písničky Fanoša Mikuleckého. Jeho nejoblíbenější byla *Zasvítit měsíc nad huménko*. Vždy ji začal, když se někde zpívalo. Naučil mne kdysi dávno písničku *Jedů*

J. Hejl Foto z majetku rodiny Hejlových chlapců z vinohradů. Až později jsem se od jiných dověděl, že ji sám složil.“

Právě posledně zmíněná píseň z Jarovy autorské dílny je jednou z těch, které pro svou melodičnost a nápaditost zlidověly.

Stala se jakousi hymnou Velkopavlovického vinobraní a zůstává v živé paměti již několika generací nejen stárků a krojované chasy z tohoto města.

Jaromír je vnímavým pozorovatelem života kolem sebe a láska k lidem a místům vzpomínek se odráží v laskavosti jeho písní. Dodnes jich složil několik desítek a jeho tvůrčí myšlenky nejsou ani zdaleka vyčerpány, protože přibývají stále další a další. V roce 2009 ho Presúzní sbor slavnostně uvedl mezi autory a členy Ochranného svazu autorského.

Pan Hejl je klidný a přátelský člověk, jak mu ostatně již předznamenává jeho příjmení. Připomněla se mi v této souvislosti další slova Václava Veverky vystihující i postoj celého Presúzního sboru: „Jarovu povahu bych spíše přirovnal k Fanoši Mikuleckému. Vždy byl tichý, málomluvný, trochu uzavřený, ostýchavý, velice skromný. Nikdy se netlačil do popředí – v tom popředí byly ale vždy výsledky jeho práce, umění a pile. Dnes Jaru vidím jako „krásný stín“ velkých legend folklóru: Jožky Severina a Fanoša Mikuleckého.“

Nezbývá než Jaromíru Hejlovi popřát, aby zůstal zdravý, dobrý a veselý myslí a aby ho neopouštěla umělecká inspirace, neboť na další z nepochybně velmi hezkých písní se jistě těší nejen kolegové z několikrát zmíněného Presúzního sboru.

Vladislav Blata